

In de Pieterskerk is het bladstil; wat gebeurt hier?

Leiden ■ De naar alle zijden verlichte Pieterskerk omarmt de luisteraars die op het Weihnachts Oratorium afgekomen zijn. Voor niet zomaar een uitvoering, nee, voor Peter Dijkstra met zijn Nederlands Kamerkoor en B'Rock orkest, in een indrukwekkend, alles omvattend feest van herkenning.

De geboorte van een kind dat ons heeft voorgeleefd hoe we in vrede met elkaar zouden kunnen leven. Ook nu. En Bach speelt met dit idee: in koren, koralen, recitatieven en aria's. Totaal onbelangrijk dat hij gebruik maakt van zijn eerder gecomponeerde werk, van melodieën die al bestonden; door Johann Sebastian Bach opgetild tot een overkoepelende kracht 'die alle volken wezen zal'.

Het lijkt erop dat Peter Dijkstra met koor en orkest subtiel convergeert naar een vertederend kernpunt, weliswaar via wonderbaarlijke omwegen, panorama's, bijbelteksten; uitbarstingen van vreugde, contemplatie, angst, overwinning. Dat moment van onverklaarbare verstillig bewerkstelligt Dijkstra in het koraal 'Ich steh' an deiner Krippen hier', waarbij alle zangers hun partituur dichtvouwen en verzonken zijn in hun bede tot het 'kribbe-kind'. In de Pieterskerk is het bladstil; wat gebeurt hier?

De wegen naar deze 'heilige' plaats zijn ronduit grandioos. Zeker voor het Nederlands Kamerkoor, een fractie minder voor B'Rock. De ereplaats in het barokorkest krijgt van mij de hoboïst; Dijkstra geeft niet voor niets zijn bloemen onmiddellijk door aan Emma Black. Muzikaal, warm van toon, zeer betrokken bij orkest en koor vertolkt zij superieur de grote rol haar toebedeeld. Altijd weer die stralende trompetten, de opvallend fraai en sterke partij voor de luit/

Peter Dijkstra. FOTO SIMON VAN BOXTEL

i

Muziek

Concert: Weihnachts Oratorium door Nederlands Kamerkoor o.l.v. Peter Dijkstra met Reinoud van Mechelen (tenor, evangelist), Katja Stuber (sopraan), Wiebke Lehmkuhl (alt), Arttu Kataja (bas) en B'Rock Barokorkest. Gehoord: 21/12, Pieterskerk, Leiden.

theorbe, een heerlijk swingende contrabas, suizend homogene klankkleur van violen, nasaal fluwelen hobo's da caccia, ingetogen continuüm, zoete klank van de traverso staan tezamen garant voor een vloeiend dynamische beweging.

Paar minpuntjes: helaas legt concertmeester Evgeny Sviridov te

weinig licht en diepgang in zijn solopartij; maar maakt het even later goed in het duet met zijn buurvrouw, die hem spannend tegenspel biedt. Ook de pauken in het openingskoor 'Jauchzet, frohlocket' laten bepaald te veel van zich horen. Ze overbluffen de dansende vreugdevolle trompetten. Het zijn maar prikkjes.

Dat Dijkstra de instrumentale solisten naast zich plaatst geeft een innige band, als prominent deel van het geheel. Hij penseelt met ruime hand een kleurenpalet dat dwars door koor en orkest loopt; met felle staccato toetsen, krimpende en uitdijende dynamiek, dansante, hoppende bewegingen, zo heerlijk als gepunteerde noten daarom smeken.

Een van de indrukwekkendst gezongen koren is 'Ehre sei Gott in der Höhe'. Het transparante stemmenweefsel schittert in de wiebelend verschuivende melodielijnen, vol spannende kleuren: koor en orkest gaan voor God. Ook in het vijfde en zesde deel jubelt 'lof en dank', wordt wraak vilein uitgespogen op goddelozen in het slotkoraal. Dat 'lekker pech-gevoel' naast het vreugdebetoon richting Jezus bereikt vol overtuiging en flair de luisteraar, wellicht in z'n geweten.

Wat betreft de vocale solisten spannen voor mij tenor en bariton de kroon. Allereerst Arttu Kataja die in alle rust woorden tot leven zingt, warm en integer. De tenor/evangelist Reinoud van Mechelen is oprecht emotioneel, technisch vaardig, betrokken bij recitatieven en aria's. Wat minder ontroeren de vrouwen. Sopraan Katja Stuber om haar scherpe edge in het hoogste register. Wiebke Lehmkuhl's iets ruwe altstem is op z'n mooist in de herhalingen van aria's.

Lidy van der Spek